

Pedagogia experimentală

- utilizează cu precădere metoda experimentală; este un curent ce a abordat problematica instruirii și educației în spirit pozitiv, similar științelor naturii și societății.

Printre **reprezentanții săi în Europa** se numără: Alfred Binet, Wilhelm August Lay, Ernst Meumann, Eduard Claparède, Nicolae Vaschide, iar în Statele Unite: H. Mann, Stanley Hall, J.M. Rice, W. Kilpatrick, J. Dewey, Ed. Thorndike.

În țara noastră, îi amintim pe: Rădulescu-Motru, Grigore Tabacaru, Vladimir Ghidionescu, Gheorghe Comicescu, Petru Ilcuș, care au promovat acest curent prin publicare de reviste și prin înființare de centre experimentale pe lângă universități.

Educația liberă este un curent apărut la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea

Acesta susținea libera dezvoltare a individualității copilului și nonintervenția educatorului, pentru a nu înăbuși dotarea ereditară a acestuia.

Dintre **reprezentanți** îi amintim pe Lev Tolstoi, Maria Montessori și Elen Key.

Rădăcinile acestui curent se află în concepțiile lui *Jean Jacques Rousseau* și *H. Spencer*.

CASA CORPULUI DIDACTIC
"GR. TABACARU" BACĂU

BIBLIOTECA "V. BĂJENARU"
Str. Oituz Nr. 24
Tel. / fax: 0234.517874

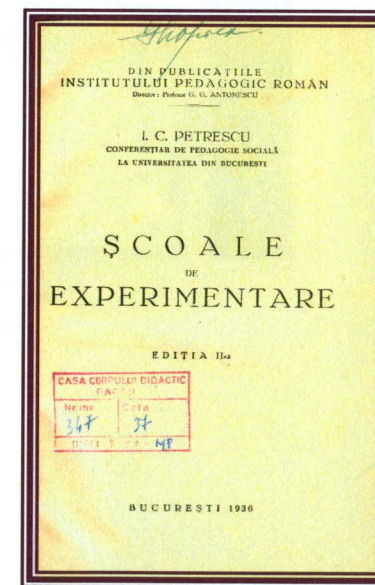
[http://www.ccdbacau.ro/
biblioteca/biblioteca.html](http://www.ccdbacau.ro/biblioteca/biblioteca.html)

bibliotecacd_bacau@yahoo.com

CASA CORPULUI DIDACTIC
"GR. TABACARU" BACĂU

Biblioteca "V. Băjenaru"

Curente noi în didactica de la începutul secolului al xx-lea

Expoziție de carte veche

La începutul secolului al XX-lea, se manifestă tot mai evident o dinamică a gândirii pedagogice.

Curențele cunoscute sub denumirea: „Școala activă”, „Școala muncii”, „Pedagogia experimentală”, „Școlile în aer liber” ș.a. au făcut ca didactica să-și extindă preocupările, vizând un conținut mai bogat de cunoștințe și abilități, precum și alte forme de organizare, în afara sistemului de învățământ pe clase și lecții, cunoscut până atunci.

Ele au plasat în centrul preocupărilor de didactică individualitatea copilului, ceea ce a reprezentat un lucru cu totul nou.

Școala Activă a reprezentat o mișcare pedagogică apărută în primele decenii ale secolului XX, integrată în marea direcție a „educației noi”.

Termenul de „școală activă” a fost lansat de **Pierre Bovet** în 1917, iar **Adolphe Ferrière** (1879-1960) l-a fundamentat din punct de vedere teoretic în lucrările sale: „Școala activă”, „Practica școlii active”, „Autonomia școlărilor” ș.a.

Scopul educației în optica reprezentanților școlii active a fost pregătirea copilului astfel încât să se asigure dezvoltarea plenară a personalității sale.

Principiile fundamentale ale școlii active au fost: principiul activității proprii, principiul activității practice, principiul intuiției, principiul respectării individualității copilului.

Reprezentanții de seamă ai școlii active pot fi grupați după accentul pe care l-au pus pe natura activității, în următoarele categorii:

a) orientarea manualistă, care punea accent pe munca manuală și din care s-a dezvoltat „Școala muncii” (Georg Kerschensteiner);

b) orientarea intelectualistă, care punea accent pe activitatea intelectuală (Wilhelm August Lay);

c) orientarea integrală, care preconizează o armonizare a activității practice, manuale, cu cea intelectuală și moral-cetățenească: Adolphe Ferrière, Ovide Decroly, Celestin Freinet.

La noi, școala activă a fost cultivată de **Ion Găvănescu**, **George G. Antonescu**, **I.C. Petrescu**, **I. Nisipeanu**, **A. Manolache**, **T. Geantă**.

Începând cu anul școlar 1928-1929, în România s-au aplicat principiile școlii active, prima școală care a beneficiat de binefacerile educației moderne fiind **Școala primară din Gura Humorului**.

Învățătorii perioadei interbelice se străduiau să dea sistemului de învățământ românesc o

înfățișare conformă cu aspirațiile ideale ale României Mari.

Se dorea aplicarea principiilor școlii active care formau de ani de zile obiectul principal al preocupărilor culturale din Occident, în unele țări luând chiar caracterul unei probleme de stat.

Școala activă avea rolul de a deschide „*larg porțile către o viață nouă, activă și deci conștientă de interesele ideale ale comunității noastre naționale. Numai e nici o îndoială: principiile școlii active integrale, aplicate în chip priceput de dascăli destoinici, vor transforma ca prin minune, vechea și șubredă clădire a școlii de carte, într-un vast laborator al ființei umane*” (Ministrul Instrucțiunii Publice, dr. Constantin Angelescu).

Prin aplicarea principiilor școlii active se urmărea o pregătire temeinică a elevilor, care nu putea fi dobândită decât pe cale cercetării practice.

În România, școala activă s-a aplicat după **modelul școlilor vieneze** și a rapoartelor îndeplinite de guvernul Austriei pentru modernizarea vieții școlare și se baza pe principiul „*clasei școlare, ca o comunitate de viață și muncă*”.

Școala Muncii este un curent în care a implicat munca manuală în procesul instructiv-educativ, în mod direct.